

Fővárosi Ítéltábla mint harmadfokú bíróság
5.Bhar.20/2014/6. szám

A Fővárosi Ítéltábla mint harmadfokú bíróság Budapesten, a 2014. év március hó 28. napján megtartott tanácsülésen meghozta a következő

VÉGZÉS:

Az ittas járművezetés vétsége miatt a vádlott ellen indított büntetőügyben a Székesfehérvári Törvényszék mint másodfokú bíróság 1.Bf.25/2013/11. számú ítéletét **helybenhagyja**.

A végzés ellen további fellebbezésnek nincs helye.

INDOKOLÁS:

A Sárbogárdi Városi Bíróság a 2012. december 5. napján kelt 1.B.78/2011/23. számú ítéletével a vádlott bűnösségét a Btk. 188. § (1) bekezdésébe ütköző ittas járművezetés vétségében állapította meg. Ezért őt 30 napi tétel, napi tételenként 2500 forint, összesen 75.000 forint pénzbüntetésre és a közúti járművezetéstől 1 év 8 hónap eltiltásra ítélte. Rendelkezett a pénzbüntetés meg nem fizetés esetén fogházban végrehajtandó szabadságvesztésre történő átváltoztatásáról, valamint a közúti járművezetéstől eltiltás mellékbüntetésbe a gépjárművezetői engedély visszavonásától eltelt idő beszámításáról is. Az elsőfokú bíróság megállapította, hogy a gépjárművezetői engedély visszavonásától eltelt idő beszámítása folytán a közúti járművezetéstől eltiltás büntetés időtartama lejárt.

Az elsőfokú ítélet ellen a vádlott és a védő jelentett be fellebbezést elsődlegesen felmentésért, másodlagosan a kiszabott büntetés enyhítése végett.

A Székesfehérvári Törvényszék mint másodfokú bíróság a 2013. október 30. napján kelt 1.Bf.25/2013/11. számú ítéletével az elsőfokú bíróság ítéletét megváltoztatta és a vádlottat az ellene ittas járművezetés vétsége miatt emelt vád alól felmentette megállapítva, hogy a felmerült bűnügyi költséget az állam viseli.

A másodfokú bíróság a felülbírálat során megállapította, hogy az elsőfokú ítélet a másodfokú eljárás során orvosolható megalapozatlansági hibákban szenved, mivel

részben felderítetlen, részben pedig ellentétes az iratok tartalmával (Be. 351. § (2) bekezdés a) és c) pont).

Ennek kiküszöbölése érdekében a Be. 353. § (2) bekezdése szerint tárgyalást tűzött ki és ismét meghallgatta az igazságügyi orvosszakértőt.

A felvett bizonyítás és az iratok tartalma alapján az elsőfokú tényállást akként pontosította, hogy a vádlottól 2011. január 23-án 8 óra 20 perckor vettek vér-, míg 8 óra 30 perckor vizeletmintát.

Megállapította a másodfokú bíróság azt is, hogy az elsőfokú ítélet nem tartalmazza irathűen a Tűzoltóság, illetve a Mentőszolgálat kiérkezésének sorrendjét és időpontját sem.

A tanú tanúvallomása, a Hivatásos Önkormányzati Tűzoltóság tűz- és káreseti adatlapja, a Tűzoltóság egységének jegyzőkönyve, továbbá a Mentőállomás esetlapjának adatai alapján a tényállást akként **pontosította, hogy** a tanú távozását követően elsőként a Tűzoltóság érkezett a helyszínre 5 óra 26 perckor, és csak ezt követően jelent meg a Mentőszolgálat 5 óra 28 perckor.

Ezen túlmenően kiegészítette az elsőfokú ítéleti tényállást a másodfokú bíróság a vádlott új lakcímének adatával is.

Az ekként pontosított, illetve kiegészített tényállást tekintette a másodfokú bíróság irányadónak a felülbírálat során.

E tényállás alapján a Székesfehérvári Törvényszék arra az álláspontra helyezkedett, hogy az elsőfokú bíróság tévedett, amikor a vádlott bűnösségét az ittas járművezetés vétségében megállapította.

E körben kifejtette, hogy az elsőfokú bíróság iratszerűen rögzítette a vádlott alkoholos befolyásoltságával kapcsolatban azt, hogy a 2011. január 23-án reggel 8 óra 20 perckor levett vérmintából nyert véralkohol koncentrációból kiindulva - visszaszámolás alapján - a cselekmény elkövetésének időpontjában a vádlott véralkohol-értéke 1,72 ezrelék lehetett, mely közepes fokú befolyásoltságnak felel meg.

Helyesen állapította meg azt is, hogy a későbbiek során a bírósági eljárásba szakértőként bevont az igazságügyi orvosszakértő is nagyjából ehhez hasonló mértékben - 1,74 gramm/liter - határozta meg a cselekmény időpontjára visszaszámolva a vádlott alkoholkoncentrációjának mértékét.

Ugyanakkor megállapította, hogy az elsőfokú bíróság semmiféle elfogadható indokát nem adta annak, hogy miért nem vonta mérlegelési körébe az igazságügyi orvosszakértőnek azokat a megállapításait, amelyek a vádlott védekezését alátámasztották, azzal összhangban álltak.

A szakértő a másodfokú tárgyaláson megerősítette azt a korábban tett állítását, hogy a vádlott szervezetében a 2011. január 22-én 21 órától 2011. január 23. napjának 2 órájáig elfogyasztott 1,5 dl pálinka a baleset bekövetkezésének időpontjáig teljes egészében lebomlott, vagyis a baleset időpontjában nem állt alkoholos befolyásoltság alatt.

Hangsúlyozta azt is, hogy a vér- és vizeletmintákból nyert értékek alapján egyértelmű, hogy a vádlott szervezetében a mintavétel időpontjában az etilalkohol lebomlási-, azaz kiürülési szakban volt, amiből azonban az is egyértelműen következik, hogy a mintavételek időpontját megelőző 1-1,5 órán belül a vádlott nagy mennyiségű szeszesitalt nem fogyaszthatott.

A szakértő a szakvéleményében arra vonatkozóan is végzett számításokat, hogy mennyiben igazolható orvosszakértőileg a vádlott írásbeli vallomásában előadott azon állítása, hogy a baleset bekövetkezése után fogyasztott el 2-2,5 dl tömény szeszt. Ezzel kapcsolatosan megállapította, hogy amennyiben a vádlott a tanú távozása és a tűzoltók megérkezése közötti időpontban fogyasztotta el a 2-2,5 dl tömény szeszt, akkor 10%-os elszívódási veszteséggel számolva, a felszívódás csúcspontján, azaz 6 óra 20 perckor 1,33-1,66 gramm/liter értéknek megfelelő alkoholkoncentrációja volt, míg a tényleges mintavételkor (8 óra 20 - 8 óra 30 perc) a véralkohol koncentrációja 1,03-1,36 gramm/liter között mozoghatott, vagyis ez az érték a ténylegesen mért 1,26 gramm/liter értéknek megfelel.

A szakértő ennek alapján biztosan állította, hogy a vádlott csak 2011. január 23-án 6 óra 50 perckor, illetve ezt megelőző időpontban ihatott alkoholt, ugyanakkor kijelentette, hogy ennél pontosabban az italfogyasztás időpontját meghatározni szakértői eszközökkel nem lehet, ezért vádlott szervezetében a cselekmény időpontjában a 0,08-0,41 ezreléket meghaladó alkoholos befolyásoltság fennállása nem véleményezhető.

A másodfokú bíróság a tűzoltók helyszínre érkezésének korrigált időpontja alapján vizsgálta meg, hogy a vádlottnak volt-e elég ideje az általa előadott italmennyiség elfogyasztására.

Megállapította, hogy a baleset után a helyszínre legkorábban a tanú érkezett, 5 óra 10 perckor, és előadása szerint 5-10 percet tartózkodott a helyszínen. A Tűzoltóság kiérkezésére 5 óra 26 perckor került sor. A tanú távozása és a Tűzoltóság helyszínre érkezése közötti időpontban - szemben az elsőfokú ítéletben rögzítettekkel - volt elég ideje a vádlottnak arra, hogy az írásbeli vallomásában megjelölt mennyiségű tömény szeszt elfogyassza.

Mindezek alapján a másodfokú bíróság megállapította, hogy nem nyert kétséget kizáróan bizonyítást, hogy a vádlott a cselekmény időpontjában a gépjárművét alkoholtól befolyásolt állapotban vezette.

A másodfokú bíróság felmentő határozatával szemben az ügyész jelentett be fellebbezést.

A Fejér Megyei Főügyészség a fellebbezés írásbeli indokolásában arra hivatkozott, hogy a másodfokú bíróság azért vonta be szakértőként az igazságügyi orvosszakértőt a Be. 112.§ (2) bekezdése alapján, mert ezt az elsőfokú bíróság elmulasztotta, ugyanakkor a szakvéleményét a bizonyítékok között értékelte.

Az ügyészi fellebbezés 3. oldal 2. bekezdésében kifejtetteket értelmezve a Fejér Megyei Főügyészség álláspontja szerint ez nem eredményezett olyan "megalapozatlanságot", amelyet a másodfokú bíróságnak bizonyítás felvételével kellett volna kiküszöbölnie.

Ezzel kapcsolatban arra hivatkozott az ügyészség, hogy a szakértő első- és a másodfokú eljárásban előadott véleménye - annak tartalmát tekintve - nem tért el egymástól, ezért nem volt helye eltérő tényállás megállapításának sem. A másodfokon eljáró törvényszék tehát a Be. 352. § (3) bekezdésében írtakat megsértve járt el akkor, amikor az elsőfokú ítéletben rögzített tényállástól eltérő tényállást állapított meg.

A Fejér Megyei Főügyészség hangsúlyozta továbbá, hogy a másodfokú bíróság figyelmen kívül hagyta a baleset bekövetkezésének körülményeit, így többek között azt a tényt, hogy a vádlott a gépjárművel áttért a menetirány szerinti baloldalra és az árokba borult, és ugyancsak nem értékelte, hogy az elsőként helyszínre érkező a tanút a vádlott mindenképpen igyekezett lebeszélni arról, hogy a hatóságokat értesítse, illetve, hogy bármilyen segítséget hívjon.

A fellebbezésben előadottak szerint tévedett a másodfokú bíróság, amikor a vádlott bűnösségét alátámasztó bizonyítékokkal szemben a vádlott védekezését a második orvosszakértői véleményre alapozva cáfolhatatlannak ítélte, és elfogadta, hogy a vádlott a baleset után fogyasztott alkoholt, ezért a vádlottat az ellene emelt vád alól felmentette.

A fellebbezésben kifejtettek szerint "a másodfokú bíróság által megállapított tényállás megalapozatlan", mely megalapozatlanságot a harmadfokú eljárásban a Be. 388. § (2) bekezdése alapján kiküszöbölni nem lehet, ezért indítványozta, hogy a másodfokú bíróság ítéletét a harmadfokú bíróság a Be. 399. § (5) bekezdése alapján helyezze hatályon kívül és a másodfokú bíróságot utasítsa új eljárás lefolytatására.

A Fővárosi Fellebbviteli Főügyészség a BF.30/2014/1. számú átiratában a bejelentett ügyészi fellebbezést fenntartotta.

Fellebbezésében hivatkozott arra, hogy az orvosszakértő által adott szakvélemény az első- és a másodfokú eljárásban nem tért el egymástól, és ezt a szakvéleményt az elsőfokú bíróság a többi bizonyítékkal összhangban megfelelően mérlegelte. A másodfokú bíróság azonban e bizonyítékokat a törvényi lehetőségek ellenére felülmérlegelte és ennek eredményeként a a másodfokú bíróság által megállapított tényállás megalapozatlanná vált.

A Be. 388.§ (2) bekezdése alapján azonban ez a megalapozatlanság nem küszöbölhető ki ezért indítványozta, hogy az ítéltábla a Székesfehérvári

Törvényszék ítéletét a Be. 399.§ (5) bekezdése alapján helyezze hatályon kívül és a másodfokú bíróságot utasítsa új eljárás lefolytatására.

A védő az ügyészi fellebbezésre tett írásbeli észrevételében az elsőfokú ítélet ellen írásban előterjesztett véleményét változatlan tartalommal fenntartotta. Álláspontja szerint a másodfokú bíróság az elsőfokú bíróság döntésének hibáját észelve indokoltan vett fel bizonyítást, mivel az elsőfokú bíróság által megállapított tényállás megalapozatlan volt. Helyesen értékelte, hogy az elsőfokú bíróság az orvosszakértő véleménynek csak bizonyos, - a vádlottra terhelő - megállapításait vette figyelembe, az pedig a szakértő ismételt meghallgatását indokoltá tette.

A védő érvelése szerint a másodfokú bíróság a felvett bizonyítás után ugyancsak valamennyi egyéb bizonyíték értékelésével módosította a tényállást, mely így vált megalapozottá, és ebből a tényállásból helyes jogi okfejtés útján állapította meg, hogy a cselekmény elkövetése a vádlott terhére nem bizonyítható. Mindezek alapján a másodfokú ítélet helybenhagyását indítványozta.

A bejelentett ügyészi fellebbezés nem alapos.

A harmadfokú bíróság a Be. 387. § (1) bekezdése alapján az ügyészi fellebbezéssel megtámadott másodfokú ítéletet az azt megelőző első- és másodfokú eljárással együtt teljes terjedelmében bírálta felül abból a szempontból is, hogy az eljárási szabályokat az első-, illetve a másodfokú bíróság betartotta-e, illetve, hogy a másodfokú bíróság által megállapított tényállás megalapozott-e, vagy sem.

A harmadfokú bíróság mindenekelőtt az eljárási szabályok megtartását vizsgálta és abban a kérdésben foglalt állást, hogy a másodfokú határozat érdemben felülbírálható-e vagy sem.

Ezzel kapcsolatosan megállapította, hogy mind az elsőfokú, mind pedig a másodfokú bíróság a perrendi szabályok betartásával folytatta le az eljárását.

A Fővárosi Ítéltábla álláspontja szerint - szemben a Fejér Megyei Főügyészség írásbeli fellebbezésében foglaltakkal - az elsőfokú bíróság az igazságügyi orvosszakértőt az ügybe szakértőként bevonta.

Erre utal az a tény, hogy az elsőfokú bíróság a tárgyaláson őt a Be. 110.§-ban írtak szerint figyelmeztette a hamis szakvélemény adás következményeire, és a Be. szabályai szerint tisztázta azt is, hogy nem áll e fenn vele szemben kizárási ok. A jegyzőkönyv a szakértő figyelmeztetésre adott válaszát is tartalmazza.

Ugyanakkor kétségtelen, hogy az elsőfokú bíróság elmulasztott a Be. 100.§ (2) bekezdésében írtak szerinti kirendelő határozatot hozni a szakértő bevonásáról, azonban ez csak a Be. 372.§ (1) bekezdése szerint relatív eljárási szabálysértésnek tekinthető, amely az ügyet nem teszi felülbírálatra alkalmatlanná.

Nem osztotta a harmadfokú bíróság azt az ügyészi álláspontot sem, hogy a másodfokú bíróság olyan eljárási szabálysértést vétett, amely a másodfokú határozat hatályon kívül helyezését indokolná.

A harmadfokú bíróság elöljáróban leszögezi, hogy a másodfokú bíróság nem vétett eljárási hibát azzal, hogy a szakértőt a másodfokú tárgyalásra megidézte és ismét meghallgatta, ennek, valamint az iratok tartalma alapján a tényállást kiegészítette és az elsőfokú bíróságtól eltérő ténybeli következtetésekre jutott.

Az ügyészség álláspontja szerinti eljárási szabálysértésre vonatkozóan az ítélet tábla hangsúlyozza, hogy a másodfokú bíróság a felvett bizonyítása eredményeként nem állapított meg eltérő tényállást azzal, hogy a tűzoltóság, illetve a mentők helyszínre érkezésének időpontját az iratok tartalma alapján pontosította.

E pontosítás alapján ténybeli következtetéssel rögzítette - szemben az elsőfokú bíróság álláspontjával -, hogy a vádlottnak volt lehetősége a tanú távozása és a tűzoltóság helyszínre érkezése között arra, hogy a vallomásában előadott italmennyiséget elfogyassza.

Ez a korrigálás azonban nem tekinthető eltérő tényállás megállapításnak.

A tényállás kiegészítése, helyesbítése és pontosítása illetve az eltérő tényállás megállapítása között az a lényegi különbség, hogy a kiegészítést, helyesbítést, illetve a pontosítást a másodfokú bíróság az elsőfokú bíróság gondolatrendszerében, lényegében azt követve teszi meg.

Az eltérő tényállás megállapításáról ezzel szemben akkor beszélhetünk, ha a másodfokú bíróság már kilép az elsőfokú bíróság által követett gondolati körből, és az egyes tényállásrészletek kirekesztésével, ezt követően pedig a tényállás kiegészítésével a tényállás olyan - immár minőségi - megváltoztatását hajtja végre, amely a büntetőjogi főkérdések tekintetében szükségképpen eltérő álláspont kialakításához vezető változást eredményez.

Jelen esetben azonban nem ez történt.

A másodfokú bíróság a pontosított tényállás és az orvosszakértői vélemény megállapításainak az elsőfokú bíróságtól eltérő értelmezése alapján más ténybeli következtetések levonásával és eltérő jogi okfejtés útján jutott arra az álláspontra, hogy a vádlottat büntetőjogi felelősség nem terheli. E tevékenysége során azonban nem lépett ki az elsőfokú bíróság gondolatköréből, hanem azon belül maradván, de más tényekre és indokokra alapította a döntését.

Ennek tükrében nem helytállóak sem a Fejér Megyei Főügyészség, sem a Fellebbviteli Főügyészség fellebbezésében írt eltérő tényállás megállapítására vonatkozó érvelések.

A harmadfokú bíróság a bizonyítékok felülmérlegelésével kapcsolatos ügyészi érvelésre reagálva hangsúlyozza, hogy a Be. 352. § (1) bekezdésének a) és b.) pontja, valamint a Be. 352. § (3) bekezdése alapján a megalapozatlanság kiküszöbölése érdekében a másodfokú bíróságnak akár bizonyítás felvétele nélkül is lehetősége lett volna arra, hogy az iratok - jelen esetben a vérérteli jegyzőkönyv, a mentő esetlap, a tűzoltóság jegyzőkönyve, és a tanú tanúvallomása - alapján az

elsőfokú ítéleti tényállást a bizonyítékok eltérő értékelésével és más ténybeli következtetések levonásával megváltoztassa.

A másodfokú eljárásban történt bizonyítás felvétele, az igazságügyi orvosszakértő ismételt meghallgatása, a szakvélemény megállapításainak pontosítása és ennek alapján eltérő ténybeli következtetések levonása a bizonyítékok felülmérlegeléseként a fentiek tükrében nem értékelhető.

A Fellebbviteli Főügyészség hatályon kívül helyezésre irányuló indítványával kapcsolatban a harmadfokú bíróság még a következőket jegyzi meg:

A Be. 399.§ (2) bekezdése kizárólag az abszolút eljárási szabálysértésekhez kapcsolja a másodfokú bíróság ítéletének hatályon kívül helyezését és az új eljárás lefolytatásának elrendelését, vagyis erre relatív eljárási szabálysértés esetén nem is kerülhetne sor. Az ügyészi fellebbezésekben hivatkozottak pedig nyilvánvalóan ez utóbbi körbe tartoznának, ami hatályon kívül helyezést egyébként sem eredményezhetne.

A bizonyítékok értékelése körében a harmadfokú bíróság megállapította, hogy az elsőfokú bíróság a szükséges bizonyítékokat beszerezte, azt értékelte, mérlegelte.

Az elsőfokú ítéleti tényállásba azonban iratellenesen került rögzítésre a mentők és a tűzoltóság helyszínre érkezésének időpontja és sorrendje is, amely téves ténybeli és jogi következtetés levonását eredményezte az elsőfokú bíróság részéről.

A másodfokú bíróság helyesen észlelte az elsőfokú bíróság által megállapított tényállás ebből eredő részleges megalapozatlanságát, és indokoltan egészítette ki a tényállást az iratok tartalma, illetve a szakértő másodfokú tárgyalás keretében történt meghallgatása során tett nyilatkozata alapján.

Kétségtelen, hogy a másodfokú bíróság túlnyomórészt olyan kérdéseket tett fel a szakértőnek, amelyet az elsőfokú eljárás során is igyekeztek tisztázni.

Ugyanakkor az is megállapítható, hogy az elsőfokú bíróság az ítéletében a vádlott elkövetéskori ittas állapotának alapjául - iratellenesen - a kétszeri vérvizsgálati eredmény értékeit fogadta el, elvetve a vádlott baleset utáni alkoholfogyasztásának lehetőségét és ennek alapján kétséget kizáróan megállapíthatónak tartotta, hogy a vádlott ittas állapotban vezetett a baleset bekövetkezésekor.

Az elsőfokú bíróság kiemelt jelentőséget tulajdonított annak a ténynek, hogy az orvosszakértő a szakvéleményben, valamint a tárgyalási meghallgatása során is megállapította, hogy a vádlott vér- és vizeletmintájának eredményéből visszaszámolva, a cselekmény elkövetésének az idejére 1,74 gramm/liter ezrelékes alkoholos befolyásoltság véleményezhető, amely érték megegyezik a nyomozati iratok között fellelhető szakértői vélemény közepes fokú alkoholos befolyásoltságot rögzítő véleményével.

Ugyanakkor az elsőfokú bíróság az orvosszakértői vélemény további megállapításait nem vizsgálta abból kiindulva, hogy azok a vádlott kizárólagos elmondásán alapulnak mind az italfogyasztás időpontjait, mind pedig az elfogyasztott alkohol mennyiségét tekintve. E vallomások azonban nem voltak következetesek, emiatt azokat

- következésképpen az ezen alapuló szakértői számításokat - is elvetette és a szakértői vélemény megállapításai közül csak azokat fogadta el, amelyek a nyomozati eljárás során beszerzett mintavételből nyert szakértői számításokkal megegyeztek.

Ez pedig az elsőfokú bíróság álláspontja szerint a vádlott büntetőjogi felelősségének megállapítását eredményezte.

A másodfokú bíróság ezzel szemben a szakértő másodfokú tárgyaláson történő meghallgatása alapján annak tulajdonított jelentőséget, hogy a vádlott szervezetében a mintavételek időpontjában az etilalkohol már lebomlási-, kiürülési szakaszban volt, ezért egyértelműen megállapítható, hogy a mintavételeket megelőzően 1-1,5 órán belül nagyobb mennyiségű alkohol elfogyasztására a vádlott részéről nem került sor.

Ebből következően a 6 óra 50 perckor, illetve azt megelőző időpontban történt italfogyasztás tényét kizárni a vádlott esetében nem lehet, ugyanakkor az italfogyasztás pontosabb időpontja szakértői eszközökkel nem állapítható meg.

E szerint pedig egyáltalán nem zárható ki, hogy a vádlott az általa előadott időpontban és az általa megjelölt mennyiségben a baleset után fogyasztott alkoholt és az sem, hogy vádlott szervezetében a cselekmény időpontjában a 0,08-0,41 ezreléket meghaladó alkoholos befolyásoltság fennállása nem véleményezhető.

Ennek figyelembe vételével nem helytálló a Fejér Megyei Főügyészség fellebbezésében írt azon megállapítás, hogy a másodfokú bírósági eljárás során tett szakértői nyilatkozat lényegét tekintve nem tartalmaz többet, mint az elsőfokú eljárás során tett vallomása.

Ezzel kapcsolatosan kiemeli a harmadfokú bíróság, hogy a Legfelsőbb Bíróság számtalan eseti döntésében mutatott rá arra, hogy az orvos előtt, a törvényben írt kötelező kioktatások nélkül megtett nyilatkozatok vallomásként nem vehetők figyelembe, pusztán okirati bizonyítékok, így kizárólagosan ezekre tényállást megállapítani nem lehet. (1995. évi 449. BH)

Ebből kiindulva alapvetően tévedett az elsőfokú bíróság akkor, amikor a vérvételi jegyzőkönyvben rögzített italfogyasztási és italmennyiségi időpontoknak perdöntő jelentőséget tulajdonított.

Nem hagyható figyelmen kívül az sem, hogy a vádlott a vérvétel és a vizelet mintavételének időpontjában már alkoholos befolyásoltság alatt állt, továbbá az sem hagyható figyelmen kívül, hogy az orvosi látletben rögzített adatok szerint

agyrázkódást - fejsérülést - szenvedett, amely tények a nyilatkozatának tartalmát befolyásolhatták.

Mindezek alapján helyesen döntött a másodfokú bíróság, amikor a vádlott terhére ítéleti bizonyossággal nem látta megállapíthatónak, hogy a vezetés és a baleset pillanatában ittas állapotban volt, és ezért a vádlottat az ellene emelt vád alól bebizonyítottság hiányában felmentette.

Mindezek alapján a harmadfokú bíróság a Be. 392. § (1) bekezdés b) pontjában írtak figyelembe vételével, a Be. 396. § (1) bekezdés és a Be. 397. §-a alapján a fellebbezéssel megtámadott másodfokú ítéletet helybenhagyta.

Budapest, 2014. év március hó 28. napján

Máziné dr. Szepesi Erzsébet sk.
a tanács elnöke

dr. Halász Irén sk.
Törő Erzsébet sk.
előadó bíró
bíró

Zólyominé dr.

A Székesfehérvári Törvényszék 1.Bf.25/2013/11. számú ítélete a Fővárosi Ítéltábla mint harmadfokú bíróság 5.Bhar.20/2014/6. számú végzése folytán 2014. év március hó 28. napján jogerőre emelkedett.

Budapest, 2014. év március hó 28. napján

Máziné dr. Szepesi Erzsébet sk.
a tanács elnöke

A kiadmány hitelül:
Moncz Tímea
tisztviselő